Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560164128/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Idet han talte strømmede en Vrimmel af Mennesker fra den nære Hovedgade ind i den, hvor de vare, og spærrede dem Veien; enkelte Skud faldt. *Peter Wik* stod et Øieblik tvivlraadig. Nu hørte han en Flok Drenge jage lige imod dem. Tæt ved klirrede Ruderne.

»Jeg troer, at vi ere slupne fra Asken og ind i Ilden!« sagde han.

»Men vi maae igjennem!« meente *Naomi.*

»Ja, naar vi kun ikke faae en Steen i Nakken!« sagde *Peter Wik.* »Jeg er bange for, at ikke alle Stenene komme fra Gaden. Der kan nu saa grumme let falde een fra Gjenboens Loft. Disse Landorkaner ere værre end de paa Søen! Hvad jeg troer var det bedste er nok, om Frøkenen vil tage tiltakke med mine Fruentimmers Selskab, medens jeg skaffer en Karteet fra Vognmanden.«

Trængselen for og bag tog mere og mere til, idet de smaa Stræder, som forenede Hovedgaden med denne, ligesom Canaler afledte her den overvældende Mængde.

»Dersom Frøkenen vil holde mig i Kjoleskjødet,« sagde *Peter Wik,* »saa skal jeg være Lanternen!« og de steg op af den mørke, smalle Trappe. Han bankede paa en Dør, og en qvindelig Stemme spurgte frygtsomt, hvem det var. »Mig, Din Gaas!« sagde *Peter Wik,* og de traadte ind i det lille Værelse.

Luzie stod med Lyset i Haanden, hendes Moder, halv bondeklædt, sad med Værtinden og *Christian* ved det tarvelige Aftensbord.

»Visk en Stol af til Frøkenen!« sagde *Peter Wik,* »nu skal jeg hente Kjøretøiet!« og han sprang afsted fra det lille Selskab, hvor den gjensidige Forundring omtrent var lige stor. Alle Tre havde imidlertid reist sig op, men endnu ikke sagt et Ord.

Naomi bad om Undskyldning for den Uleilighed, hun gjorde, og fortalte sit Eventyr; først da bleve de Andre lidt mere meddelelige.

Alle vare de i Angst, men især *Luzie,* der med Moderen første Gang var kommet til Kjøbenhavn, for dog ogsaa at see den prægtige By. Enken, de boede hos, var en gammel Veninde af Moderen; de To havde i deres unge Dage tjent i Gaard sammen. *Peter Wik* havde taget dem og *Christian* med, eftersom hans Ophold her kun blev en 8-14 Dage; den halve Tid var alt hengaaet.

Som Paris i Julidagene har forekommet den rolige Nordbo, syntes Kjøbenhavn disse stilfærdige Provindsbeboere; men hvilken Rigdom og Pragt havde de dog her seet! det afgav Stof nok til Tale for et heelt Liv. De kongelige Stalde med Marmorpiller og hvælvet Loft